

Arrest

nr. 119 129 van 19 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van 2de verwerende partij en de administratieve dossiers van beide verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VANWALLE *loco* advocaat G. BEAUTHIER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de 1ste verwerende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de 2de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De adjunct-commissaris heeft op 24 oktober 2013 een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag.
Dit is de eerste bestreden beslissing.

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit, en bent u afkomstig van Beledweyne. U bent in België aangekomen op 29/1/2012 en diende hier een eerste asielaanvraag in op 31/1/2012. Op 26 april 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 10 september 2013. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg hier een tweede maal asiel aan op 25/9/2013.

Tijdens uw tweede asielprocedure legt u opnieuw een Somalisch paspoort en een Somalische identiteitskaart voor, afgeleverd door de Somalische ambassade in Brussel, documenten die u reeds voorlegde voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U legt bovendien een 'déclaration of birth' voor, op 17/10/2013 eveneens afgeleverd door de Somalische ambassade in België. Verder stelt u niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat u geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft het Somalische paspoort en de Somalische identiteitskaart die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat deze reeds werden voorgelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die deze documenten reeds uitvoerig besprak in haar arrest. Bijgevolg kunnen deze documenten niet als nieuw element worden weerhouden. Wat betreft de 'déclaration of birth' kunnen dezelfde opmerkingen worden gemaakt als diegenen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deed aangaande het paspoort en de identiteitskaart. Hierover stelt de RW immers : Dienaangaande blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Som2011-021w) dat "Van de documenten uitgegeven na 1991 wordt door de internationale gemeenschap algemeen aangenomen dat deze geen enkele (juridische) waarde hebben; Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur worden documenten die uitgereikt zijn na de omverwerping van Siad Barre in 1991, niet meer aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige, documenten. In die zin worden documenten (paspoorten, ...) uit Somalie dan ook door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet erkend" en dat "Door het wegvallen van een centrale overheid in 1991 is er geen internationaal erkende instantie meer die Somalische paspoorten uitgeeft of de geldigheidsduur ervan verlengt. Reisdocumenten die doorgaan voor Somalische paspoorten zijn in Somalie en in de buurlanden op de markten te koop". Bovendien haalt de RW nog aan : Echter wordt in de door verweerder overgemaakte actualisering van de Subject Related Briefing "Somalie" "Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991", inzake de afgifte van identiteitsdocumenten aan de Somalische ambassade in Brussel uitdrukkelijk gesteld dat "Ook hier geldt dat deze administratieve instantie niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/nationaliteit van de aanvrager te controleren door het gebrek aan beschikbare bronnen". Het bericht van de Directie Protocol (van FOD Buitenlandse zaken) dat er aan de Somalische ambassade te Brussel officiële documenten worden verkocht, ondermijnt de bewijswaarde van de door deze ambassade afgeleverde documenten.

Bovendien stelt dit gegeven de transparantie van de werking van deze overheidsdienst in vraag. Deze situatie maakt het immers mogelijk dat documenten die door deze ambassade worden afgeleverd en beantwoorde aan de formele vormvereisten, toch niet waarheidsgetrouw zijn. Uit al het voorgaande concludeert de Raad dan ook dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten, ook al wordt niet betwist dat deze werden uitgereikt door de Somalische ambassade, niet kan overtuigen. Bijgevolg kan ook het document 'déclaration of birth' dat u pas bij uw tweede asielaanvraag neerlegde, niet weerhouden worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor de erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft uw verklaring dat u momenteel geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is, dient te worden opgemerkt dat ook deze verklaringen niet als een nieuw element kan worden weerhouden aangezien geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring de Somalische nationaliteit te hebben en aangezien het niet hebben van een verblijfplaats in België en het niet weten waar uw familie zich bevindt bezwaarlijk redenen zijn waarom u internationale bescherming zou behoeven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet...."

Op 5 november 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beslist dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, bijlage 13quinquies.

Dit is tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de 2de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op. De 2de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de 2de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de 2de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de 2de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de 2de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de 2de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

In de mate dat de verzoekende partij zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de 2de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

De bespreking van de artikelen 3 en 13 EVRM volgt in punt 3.9.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van het algemeen rechtsbeginsel "*accessorium sequitur principale*", van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Verzoeker werpt eveneens machtsoverschrijding op. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"11.1.1. De uiteenzetting hieronder heeft betrekking tot de niet inoverwegingname van de eerste verwerende partij (= eerste bestreden beslissing), en is ook rechtstreeks van toepassing op het bevel om het grondgebied te verlaten van tweede verwerende partij (= tweede bestreden beslissing), aangezien deze laatste een rechtstreekse gevolg is van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij conform artikel 52/3 Vreemdelingenwet.

11.1.2. Artikel 51/8 en artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet luiden als volgt: (...).

11.1.3. De term hoorplicht wordt traditioneel omschreven als het beginsel van behoorlijk bestuur dat - bij afwezigheid van formele wetgeving ter zake - impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Meer in het bijzonder, t.t.z. in het kader van een meervoudige asielaanvraag, dient het volgende opgemerkt te worden nopens de hoorplicht die in casu op verwerende partij rust:

11.1.4. Met de wet van 8 mei 2013, de wijziging van artikel 51/8 VW en het artikel 57/6/2 VW, veranderde de wetgever op fundamentele wijze het onderzoek naar nieuwe elementen voor de beslissing inzake meervoudige asielaanvragen.

Ingevolgde deze wetswijziging oefent de Dienst Vreemdelingenzaken nu enkel een administratieve rol en beschikt de verwerende partij (CGVS) over een exclusieve beslissingsbevoegdheid.

Ter zake kan verwezen worden naar de memorie van toelichting¹ Bladzijde 7 parlementaire voorbereiding: (...).

Het installeren van deze "filter" op het niveau van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt dat er een effectiever onderscheid kan worden gemaakt tussen asielaanvragen waarin elementen aanwezig zijn die wijzen op een nood aan bescherming en asielaanvragen die enkel ingediend worden om de procedure te verlengen. Bovendien brengt de opsplitsing van de bevoegdheid met betrekking tot de meervoudige asielaanvragen tussen twee instanties (Dienst Vreemdelingenzaken en Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) nadelen mee met betrekking tot de efficiëntie en de effectiviteit.

Bladzijde 21 parlementaire voorbereiding: (...).

De vragenlijst die ingevuld wordt bij het indienen van een asielaanvraag maakt een voorbereidende administratieve akte uit en kan niet gezien worden als de registratie van een gehoor zoals bepaald in het asielrecht. Dit volgt uit de memorie bij de laatste wetswijziging en de memorie bij de indiening van de eerste versie van artikel 51/10 VW over de vragenlijst.

CF de parlementaire voorbereiding bij de recente wetswijziging (...).

CF eveneens de parlementaire voorbereiding bij het WETSONTWERP van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen pp 99-100 (...).

De DVZ is dus niet meer bevoegd om een klassiek interview af te nemen en zijn bevoegdheid onder artikel 51/8 VW wordt beperkt op dezelfde wijze als artikel 51/10 VW. De technische en beperkte aard van de in te vullen vragenlijst wordt bevestigd in de wetswijziging.

Het blijkt ook duidelijk uit de memorie dat de beslissende overheid degene blijft die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnoden te bepalen.

De memorie van toelichting bij deze recente wetswijziging stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door DVZ meegedeelde informatie, de bevoegde instantie, zijnde de verwerende partij geen gehoor dient af te nemen. (...).

Deze mogelijkheid is niet voorzien in de wet, maar in het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze bepaling stelt geen criteria voorop bij het bepalen of een gehoor al dan niet noodzakelijk is. (...)

In dit kader dient eveneens op de Europese regelgeving gewezen te worden.

Artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Het is toegelaten om het voorafgaand onderzoek te

voeren uitsluitend op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat.

Deze regels moeten toegepast worden conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest.

Ter zake kan verwezen worden naar onderstaande rechtspraak: (...).

Het recht om gehoord te worden valt onder het artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij toepassing van de Procedurerichtlijn. (...).

De Belgische Staat behoudt een zeker procedurele autonomie wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar zij dient de algemene toepassing van art. 41 van het Handvest te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. (...).

Ingevolge de hierboven geschetste wetswijziging is de dienst vreemdelingenzaken dus niet langer bevoegd om een beslissing te nemen maar komt deze bevoegdheid thans exclusief toe, ingevolge artikelen 57/8 en 52/3 Vreemdelingenwet, aan de eerste verwerende partij.

Ingevolge het ARB van de hoorplicht en artikel 41 Handvest Grondrecht, dient een asielzoeker gehoord te worden alvorens een negatieve asielbeslissing jegens hem/haar getroffen wordt.

Artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 voorziet echter in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Het is toegelaten om het voorafgaand onderzoek te voeren uitsluitend op basis van schriftelijke toelichtingen, en dus zonder de asielaanvrager te horen, voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat.

Aangezien de Belgische Staat geen bijzondere regels bepaald heeft nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meerbepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn, kon de verwerende partij in deze zaak niet afwijken van de hoorplicht.

Dientengevolge strijdt de thans bestreden beslissing met de hierboven opgeworpen schendingen.

11.1.6. In het onmogelijke geval dat uw Raad van mening zou zijn dat er in deze geen nood zou zijn om de verzoekende partij te horen daar zij toch geen nuttige gegevens kon aanbrengen die een andere beslissing zouden rechtvaardigen.

Dan nog, werd er in de tekst van de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom een gehoor dan wel niet zou nodig zijn.

Helemaal onaanvaardbaar is dat eerste verwerende partij de verzoekende partij eerst laat horen door een onbevoegde rechtspersoon (DVZ) om daarna te besluiten op basis van dit gehoor door een onbevoegde rechtspersoon, dat horen eigenlijk niet nuttig zou zijn.

En nogmaals: in de bestreden beslissing wordt niet eens gemotiveerd waarom niet gehoord zou moeten worden. Het is immers het één of het ander:

- Of de eerste verwerende partij besluit om te horen en dan is er geen probleem
- Of de eerste verwerende partij besluit zelf dat een gehoor niet nodig is en motiveert dit

Wat niet kan is een onbevoegde dienst laten onderzoeken en horen om daarna ZELF te besluiten dat het niet nodig zou zijn.

In deze zaak zal de verwerende partij dan ook tevergeefs beweren dat zij een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan nemen zonder verzoekende partij te hebben gezien of gehoord en dit op basis van artikel 32.3 van Richtlijn 2005/1851/E0 van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) dat voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag,

De hoorplicht werd in deze dan ook manifest geschonden.

11.1.7. De eerste verwerende partij heeft dus een beslissing genomen nopens de tweede asielaanvraag van verzoekende partij zonder haar bij deze te horen.

Het asielgehoor werd immers georganiseerd en uitgevoerd door de dienst vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt.

Dit schendt in die zin artikel 52/3 Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag exclusief aan de verwerende partij toekomt.

Het feit dat ingevolge artikel 51/8 Vreemdelingenwet de dienst vreemdelingenzaken bevoegd blijft om de aanvraag te registeren, doet hier geen afbreuk aan.

Men kan immers onmogelijk voorhouden dat het voorwerp van de hoorplicht zou samenvallen met de loutere registratie van de aanvraag (dewelke wordt beschreven in artikel 51/8) - dit zou een manifeste en onaanvaardbare uitholling van de hoorplicht impliceren. Dit blijkt overigens duidelijk uit de parlementaire voorbereiding waarin duidelijk een onderscheid gemaakt wordt tussen deze vragenlijst en het gehoor dat een uiteindelijke beslissing dient vooraf te gaan.

Een kandidaat asielzoeker heeft immers - zowel ingevolge Europese als Belgische wettelijke bepalingen en ARB - het recht om gehoord te worden alvorens een beslissing wordt genomen nopens de asielaanvraag.

Dat verzoekende partij NOOIT gehoord werd door verwerende partij, vitiesert dan ook automatisch de ganse bestreden beslissing.

*Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat ook uit het adagium *accessorium sequitur principale* volgt dat wanneer de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag overgeheveld wordt van de DVZ naar het CGVS, dit ook geldt voor het onderzoek dat aan deze beslissing voorafgaat.*

Het zou eventueel nog te tolereren zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkele voorbereidende handelingen treft - als bijvoorbeeld de LOUTERE registratie van de aanvraag - maar het is zeker niet aanvaardbaar dat eerste verwerende partij de verzoekende partij noch gezien, noch gehoord heeft vooraleer zij jegens haar de bestreden beslissing trof.

*Enigszins te onderscheiden van de onderzoeksplicht is de hoorplicht. Wie besluit moet voorgelicht zijn en moet a.d.h.v. hetgene hij hoort, een besluit kunnen nemen. Zelfs als het onderzoek nog zou mogen gebeurd zijn door de tweede verwerende partij, *quod non*, dan nog zou de eerste verwerende partij het onderzoeksverslag naast zich moeten neerleggen en de kandidaat vluchteling horen. Dit vloeit niet alleen voort uit het beginsel maar m.i. ook uit Handvest Grondrechten zelf die de hoorplicht oplegt.*

De hoorplicht impliceert immers dat wie een besluit neemt, zelf gehoord heeft over wie hij het besluit neemt.

Het horen, het beginsel et altera pars audiatur, is onverbrekkelijk verbonden met de beslissingsbevoegdheid zelf.

De Vreemdelingenwet legt het horen op zodat er hier sprake is van een normatieve verplichting tot horen (zie ondermeer artikelen 39/84, artikel 20, artikel 39/40 en artikel 39/73 Vreemdelingenwet)

*in het kader van de hoorplicht zou er enkel een discussie kunnen gevoerd worden of het precies dezelfde ambtenaar van het Commissariaat-generaal moet zijn die hoort als de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, overigens *nominatim* bepaald door de Vreemdelingenwet, die beslist. Maar het is ondenkbaar dat het horen wettig zou kunnen zijn als het gebeurt door een ambtenaar die vreemd is aan het Commissariaat-generaal, enig bevoegd bestuur om een besluit te nemen.*

De hoorplicht en artikel 52/3 Vreemdelingenwet zijn dan ook manifest geschonden.

In die zin maakt het verhoren van verzoekende partij met de doeleinden haar meervoudige asielaanvraag te weigeren, machtsoverschrijding uit: de tweede verwerende partij heeft hier immers geen enkele bevoegdheid toe.

De wetgever heeft de bevoegdheid om te beslissen nopens een tweede asielaanvraag, duidelijk en expliciet toegekend aan de eerste verwerende partij.

De wetgever heeft de dienst vreemdelingenzaken een puur gebonden bevoegdheid toegekend, zonder enige eigen discretionaire bevoegdheid.

Het ware dan ook tegenstrijdig met de wil van de wetgever dat de dienst vreemdelingenzaken klaarblijkelijk een vorm van verboden subdelegatie zonder wettige grondslag heeft toegepast, en onderzoeksraden heeft laten stellen door de dienst Vreemdelingenzaken.

De dienst vreemdelingenzaken partij beschikt niet over de bevoegdheid om tegen de wil van de wetgever in onderzoeksraden door de dienst Vreemdelingenzaken te laten stellen.

*In die zin zijn artikel 52/3 en het beginsel *accessorium sequitur principale* geschonden.*

11.1.8. Tot slot is ook artikel 3 EVRM manifest geschonden.

*In het kader van het asielcontentieux heeft het EHRM al in meerdere arresten (SINGH, MSS) gespecificeerd dat, wanneer de schending (*claim*) ingeroepen wordt van artikel 3 EVRM - zoals verzoekende partij uiteraard deed op het moment van haar asielaanvraag - er een omstandig onderzoek dient te gebeuren dat beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM).*

Zoals beschreven in het MSS arrest van het Hof moet een daadwerkelijk rechtsmiddel voor vermeende schendingen van artikel 3 EVRM aan enkele garanties voldoen:

- beschikbaar en toegankelijk zijn in feite en rechte;*
- zorgvuldige controle uitvoeren, onafhankelijk en rigoureuus onderzoek naar de motieven die een vermeende schending van artikel 3 inhouden door nationale competente instantie;*
- automatisch schorsende werking van de uitvoering van de maatregel van verwijdering hebben.*

*Het spreekt voor zich dat de tweede verwerende partij, ingevolge artikel 52/3 Vreemdelingenwet (sinds 1 september), bij gebreke aan elke bevoegdheid ("*competentie*") ter zake geen nationale competente instantie is die hier een onderzoek kan naar voren.*

Een onderzoek waarbinnen niet eens een persoonlijk onderhoud en gehoor van de kandidaat asielzoeker plaatsvindt is daarenboven automatisch een niet zorgvuldig onderzoek

Deze omstandigheid - het feit dat verzoekende partij niet eens gehoord werd door eerste verwerende partij - heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing strijdt met artikel 3 EVRM. Bijgevolg is ook het bevel onherroepelijk gevestigd."

3.2. Sinds 1 september 2013 zijn de bepalingen van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (B.S 22 augustus 2013) van toepassing.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Artikel 51/10 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet.”

Het nieuwe artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 25 september 2013. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft conform artikel 51/8 en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet op 18 oktober 2013 een verklaring afgenomen van verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. De verklaring of het gehoorverslag is ondertekend door verzoeker op 18 oktober 2013.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verweerder conform artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet het asielverzoek dat door de gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, heeft onderzocht of er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.4. Waar verzoeker meent dat verweerder geen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan nemen zonder hem te hebben gehoord, merkt de Raad op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Procedurerichtlijn ook dat een voorafgaand onderzoek kan worden toegestaan op grond van uitsluitend schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor. Dit houdt in dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de Belgische wetgever wel bijzondere regels bepaald met betrekking tot de behandeling van meervoudige asielaanvragen, met name wanneer het persoonlijk gehoor kan achterwege gelaten. In artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in precieze bewoordingen gesteld: *“In afwijking van § 1 kan de commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”*

Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid een beslissing neemt.

3.5. *In casu* heeft de commissaris-generaal besloten om af te zien van een persoonlijk onderhoud met verzoeker. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet eens wordt gemotiveerd waarom hij niet gehoord zou moeten worden.

De Raad merkt op noch uit artikel 34.2 c) van de Procedurerichtlijn noch uit artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, kan worden afgeleid dat deze bepalingen een bijzondere of uitdrukkelijke motiveringsplicht inhouden.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische betoog en niet op precieze wijze aangeeft waarom de beslissing van de commissaris-generaal om af te zien van een persoonlijk onderhoud *in casu* onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.6. Het ‘horen’ betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de ondertekening van het hoorverslag van 18 oktober 2013 door verzoeker blijkt dat hij wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

3.7. Verzoeker verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog omtrent artikel 41 van het Handvest. Verzoeker concretiseert niet welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

3.8. Verzoeker verwijst ook naar de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen. Hij beperkt zich tot een theoretisch betoog aangaande de schending van de hoorplicht, zonder duidelijk aan te geven welke informatie hij nog zou hebben toegevoegd aan de informatie die hij reeds had meegedeeld.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht of van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale* aannemelijk. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

3.9. Wat betreft de aangevoerde schendingen van artikelen 3 en 13 van het EVRM betoogt verzoeker dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel voorhanden moet zijn waarbij een zorgvuldig, onafhankelijk en nauwgezet onderzoek door een nationale competente instantie plaats heeft naar een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat de 1ste verweerder, dit is het CGVS, geen nationale competente instantie is en dat een onderzoek waar binnen een gehoor niet plaats vindt, geen zorgvuldig onderzoek is. Doordat verzoeker niet werd gehoord, meent hij dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat het Commissariaat-generaal een onafhankelijke administratie is die als centrale asielinstantie de enige instantie is bevoegd voor het onderzoek van asielaanvragen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is geweest dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de gemachtigde verstrekte elementen, wat in lijn is met de Procedurerichtlijn. Verzoeker duidt geen concrete elementen aan waarmee de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden noch brengt verzoeker concrete argumenten aan tegen de motieven van de 1ste bestreden beslissing. Verzoeker toont op geen enkele precieze wijze aan dat de beslissing van de commissaris-generaal onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Het betoog van verzoeker beperkt zich in wezen tot het gebrek aan een persoonlijk onderhoud waardoor volgens hem geen zorgvuldig onderzoek heeft plaats gevonden.

De Raad merkt op dat uit de vereiste van een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek, zoals volgt uit de rechtspraak van het EHRM omtrent de artikelen 3 en 13 van EVRM, niet automatisch kan worden afgeleid dat dit betekent dat er steeds een persoonlijk onderhoud dient plaats te vinden. Bovendien werd *in casu* reeds vastgesteld dat verzoeker zich tot een theoretisch betoog aangaande de schending van de hoorplicht, zonder duidelijk aan te geven welke informatie hij tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud nog zou hebben toegevoegd aan de informatie die hij reeds had meegedeeld. Ook in dit onderdeel van het middel beperkt verzoeker zich tot een theoretisch betoog en slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal *in casu* geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de 2de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC